

JOAN TEIXIDOR

EL
PRÍNCIP

Pròleg de SALVADOR ESPRIU

*ELS
LLIBRES
DE L'ÓSSA
MENOR*

Barcelona

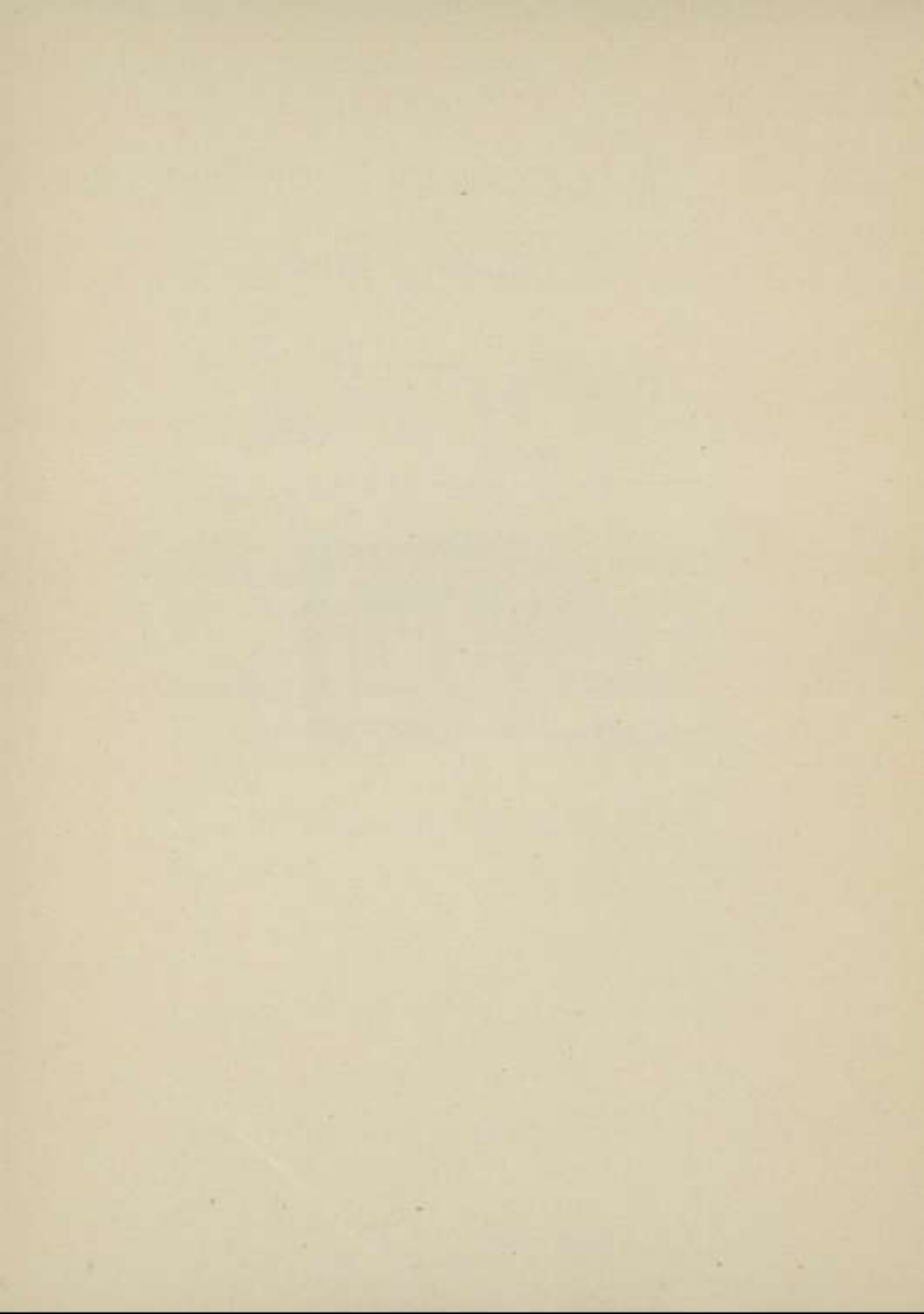

EX-LIBRIS BIBLIOTECA DE CATALUNYA

A Clementina Arderiu
i a Carles Riba
perquè els admiris
i perquè els estimis

Juan Teixidor

plum 54.

Els llibres de l'Óssa Menor

J. PEDREIRA, director

JOAN TEIXIDOR

EL PRÍNCIP

pròleg de SALVADOR ESPRIU

ÓSSA
MENOR

1954

La primera
edició d'aquest llibre de poemes de
JOAN TEIXIDOR

EL PRÍNCIP

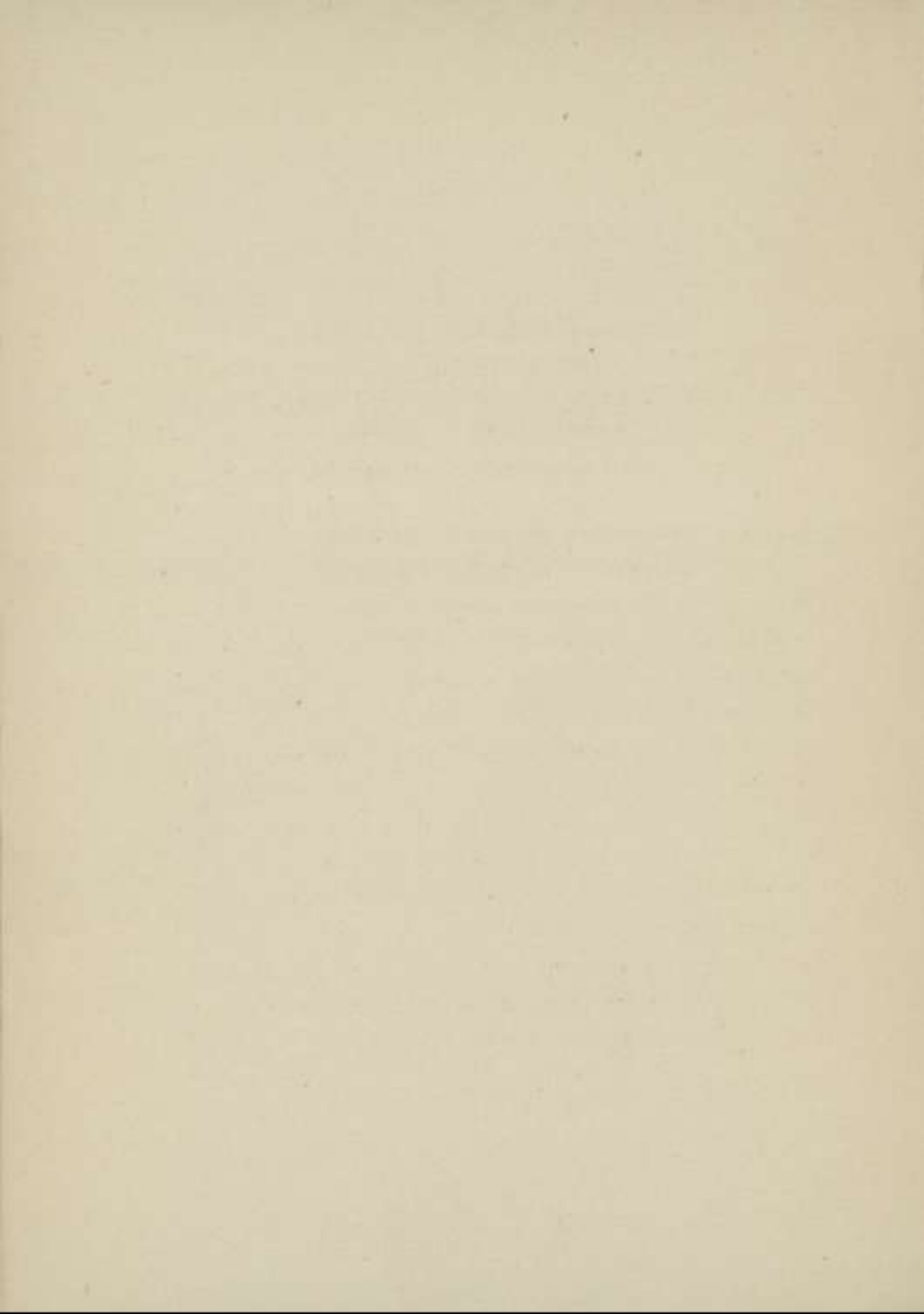
amb pròleg de SALVADOR ESPRIU

consta de 25 exemplars estampats
sobre paper de fil, numerats, 1 al 25.

L'edició corrent ha estat tirada a 360
exemplars, sense numerar.

Imprès a
SIMPAR, S. A.
Barcelona

PRÒLEG

AL MARGE i més enllà de la *Literatura*, pel dolor i pel propòsit que l'han dictat, em decantaria a considerar aquest llibre de bellíssim nom, «*El Príncep*», amb què la madura i reflexiva ment de Joan Teixidor aconsegueix, al meu parer, una de les fites importants de la nostra lírica contemporània. En llegir-lo, m'ha semblat entendre el que vol dir Simone Weil, quan assegura que estimar la veritat significa suportar el buit i, en conseqüència, acceptar la mort. Joan Teixidor s'ha hagut d'encarar amb el buit i ha admès virilment que «la veritat és de la banda de la mort». I empenyé, en avançar pel difícil camí de la veritat, enllà de la buidor, una arriscada recerca del sentit del seu món destruït per la mort, del món que només pot intentar de fer reviure el record guiat per la Poesia. El guany d'aquest martiri ha estat un dels més nobles cants elegíacs que conec i, potser (i desitjo que així sigui), en acceptar, refusant-se sempre a la pròpia llàstima, l'anihilament, no del «jo», sinó de

quelcom més estimat que el «jo», la conquesta d'una aspra, cremadora, solitària pau.

Certament, el poeta se sap infeliç i alt i no vol ser compadit. Parla dintre seu, amb els llavis d'ell, una allunyada veu que ja no serà, si no és així, mai més entre nosaltres. Mai més en aquest món, car l'objecte de l'apassionada recerca és el vestigi de l'enyorada veu en el món, un humil i únic món perdut, i no pas la llum sobrenatural, que altrament s'afebleix sovint, més i més, si hom en fa un inadequat objecte de recerca. En un dia «llarg com la història dels homes», el poeta comença l'íntima peregrinació que li permetrà de trobar i transmetre'ns el seu missatge. Ens diu com sempre ha sentit la primavera nova, però ha finit el seu antic impuls, s'envelleix de sobte i tem la vida que l'espera, «ésser un altre enllà del seu silenci». Demana amb desesperades paraules vèncer l'Àngel, com Jacob, i que es faci, una vegada només, la seva voluntat. Amb un clam que modernament no té igual, entre nosaltres, sinó en Alcover, prega Déu, des de la vall de les ombres de la mort, i voldria el que ja sap que no li serà concedit, per la humaníssima basarda que li fa de rebre's un altre enllà del seu silenci. Li pesa tot el cap i el cor, i mira la tarda

anunciadora de la mort victoriosa. Amb l'encanteri romput, viurà des d'ara fora de port, com una inútil barca embarrancada. Aprendrà aleshores la inclement duresa de la pedra i de l'aigua, d'aquesta aigua que ja no serà mirall del rostre perdut, del somriure esborrat rera el crepuscle i la boira. I el poeta profereix, contra els altres homes, uns mots blasmadors i sarcàstics:

Em sou llunyans, vosaltres que ignoreu
aquesta mort que creix totes les hores.
És per això que trepitgeu tan fort.

Sí, a causa d'aquesta ignorància absoluta, d'aquesta ignorant impietat, els homes trepitgen fort i cerquen el plaer i avorreixen l'esforç. Perquè és segur, alligona el poeta, que, si intensament s'obre pas la veritat, com un llampec ens venç i ens destrueix. I els homes no volen pas morir, i contemplar la veritat és atansar-se amb perill a la faç de Déu. I ja se'ns ha dit que hom no pot esguardar Déu cara a cara sense morir. Tan sols l'extremat dolor, encarant-se amb la veritat, preserva paradoxalment, irònicament, l'home de la mort. El poeta ha posseït la seva ànima, ha posseït en el plor la seva ànima

profètica. I, dialogant amb la veu de qui sempre l'acompanya, recorda que només és bell el sofriment que els glaça tots dos, part ençà d'una estranya frontera, estrangers d'un món feliç, ja fora del temps, on llur cant és entonat per a la comprensió de molt pocs.

I, tanmateix, aquest món feliç, ara estranger, ha estat ben concret i delectable. Fou l'encant dels carrers fets d'aigua de Venècia, fou la blavor de la mar d'Empúries: el silenci de les aigües podrides, i als ulls, sempre, la mar tan dolça d'Empúries. El poeta ha vist el plàtan i l'arbre de les boles i el groc de la mimosa als jardins de Sant Gervasi. Ha sentit el cant del rossinyol en la claror del capvespre, sojornà on tot és quietud tardoral i fou enriquit per l'or del passat. Pregunta a les coses, a la rosa, a l'ocell, al vent, a una lenta nau que «ens porta al son que no té desconhort». Pregunta, quasi balbucejant, per un impossible port de refugi, que no podrà atènyer abans de vèncer el freu darrer, la mort insubornable. Va al cor de la fageda — la fageda il·lustre de les nostres lletres —, bosc endins, per trobar el matí perdut de l'ànima, ara que camina sol. I fa, solitari, pelegrí sense esperança, un trasbalsador viatge, contat en un dels poemes més

sobris i més impressionants de l'impressionant recull.

El món perdut fou concret i esplendorós, però un silenci a la vegada miserable i gran regna avui en la buidor que en esfondrar-se deixà. La vida, per al poeta, «és més mort que la mort», com ens confessa amb un ressò de la tremenda dialèctica paulina. Espera només, en una vigília suprema, el vent que li ha d'obrir les closes, les enemigues portes. I, per la meditació de la mar i del temps, s'endinsa, en uns esplèndids poemes, més i més en el seu dolor, fins a un indret on endevinem que ens és defès d'acompanyar-lo. Unes tendres, pudoroses, senzilles paraules finals indiquen al lector el suport històric del llibre, el tràgic sentiment que l'ha motivat. I Joan Teixidor pot repetir sense jactància, al capdavall de la seva prova, les lluminoses paraules d'un text que estima: «Sé estar humiliat i sé tenir abundor». Com a poeta i com a home, ha sabut humiliar el seu dolor i l'abundància del seus dons davant un advers i molt cruel destí.

He procurat presentar austerament aquest severíssim llibre, negant a l'admiració i a l'amistat l'artesana i agraïda crossa dels adjectius. «El Príncep» sobreviurà de molt a l'home que es proposà

amb les seves pàgines la perdurabilitat d'un diàleg que terminà en el temps. Jo he assistit a l'agònica aventura amb una emoció molt forta i molt sincera, i em consta que els llegidors d'ara i de sempre l'hauran de compartir profundament.

SALVADOR ESPRIU

Barcelona, octubre de 1953.

*Del matí al vespre acabareu amb mi:
xisclaré com el petit d'una oreneta, ge-
megaré igual que una coloma. S'han afe-
blit els meus ulls de tant mirar l'altura.*

Is. XXXVIII, 13 i 14.

LA VÍCTIMA

M'ALLUNYAVA de tot, amics
i terra i cel. Vanament em cridàveu
quan era absent i naufrag.
No em compadiu, sóc infeliç i alt
i gairebé sagrat, captiu d'aquest incendi
transfigurant la nit. Hi ha dies
llargs com la història dels homes.
És un instant el que ens salva.
Mai més no seré amb vosaltres.
Quan parlo, sento una veu estrafeta;
només quan callo, dic:
«Estremiu-vos, sóc la víctima marcada,
miro l'altar dels sacrificis».

EL JARDÍ

EL plàtan i l'arbre de les boles.

No el pi d'amor vora la mar salada,
no el faig lluent com un matí de guerra,
no l'olivera amb cendra de la vida,
no el roure vell de la malenconia,
no el xiprer fosc com estendard de mort.

El plàtan i l'arbre de les boles.

Petita, bona, dolça vida nostra,
com t'estimàvem!
Cap pensament on s'arrelés la por.
Tot era nou, feliç,
tot era estrany i sense cap recel.

LA PRIMAVERA

S EMPRE he sentit la primavera nova,
S l'afalac de les fulles en els arbres.
Però ha mort aquell impuls antic,
m'envellia de sobte. ¿Com podria,
quan tot s'esqueixa, sospirar feliç?

Em fa pena la saba que s'enfila
pels troncs renovellats, la primula que neix,
el vespre que es perfuma i la nit tèbia.
M'esperdeix la vida que m'espera,
la paraula que creix per a morir,
ésser un altre enllà del meu silenci.

VENÈCIA I EMPÚRIES

TOT l'encís de Venècia són els carrers fets d'aigua,
però mai no és blava com ho és la mar d'Empúries;
s'escorre sense pressa sota els ponts que l'abriguen,
talment aquesta mort que cada nit ens ronda.

Els bots per navegar-hi són estirats i negres,
es perden entre els marbres cisellats dels palaus,
i plou quietament en el pou de la vida,
com si no existís la mar blava d'Empúries.

El silenci s'abat en les aigües podrides
que descalcen els murs de casals i de temples;
talment aquesta mort que cada nit ens crida
cobrint d'ombra per sempre la muralla d'Empúries.

Tu has vist el millor: somniar és possible.
Aquells canals tan negres podrien ésser blaus,
quan als ulls hi ha només la mar dolça d'Empúries.
Jo he vist el temps bell i la mort que s'apropa.

JACOB

DEIXA'M una vegada només, com Jacob,
vèncer l'Àngel, l'inconegut, el rar, l'impossible.
Que el que d'imatge teva al fons de mi somniï,
s'aixequi bravament i creï.

Que els plors arribin fins al cel.

Faci's, Senyor, la teva voluntat,
però que sigui la meva una vegada només.

Escolta:

no he demanat ni l'or ni la glòria,
he demanat la vida del meu fill.

Ja ho sé: no del desig ni del voler de la carn
són nats, sinó de Déu.

Però, en el camí que em duia cap a una altra vida,
la més gran esperança es va lligar
a la meva sement cooperadora:
això també de Tu venia.

Parla'm, parla'm, seré obedient,
el que cal ho saps Tu, el millor ho saps Tu,
però la teva veu no s'ha fet per a la meva orella,
tota la teva veu com el tro i la fúria i la mort.
Jo visc entre paraules i somnis i vels,
visc voltat dels arbres i del sol,
veig les dones i els nens cap a la font de plata,
els dies van llançar-me per camins d'aventura,
em comunico amb Tu a través dels meus versos.
Miserable, la vida em prem i m'aixeca.
Des de la vall de l'ombra i de la mort,
vull ignorar el que ha d'ésser: el bo, el perfecte.
Et prego, et forço:
mai no t'he obeït tant com ara que et contrasto.

FORA DE PORT

EM pesa tot el cap i el cor,
miro la tarda defallent
com un missatge de la mort
que sap, segura, el seu moment.

Que lleu i escàs aquest suport
que ens duia a tendre floriment!
Quan el trepig era més fort,
se'ns ha romput l'encantament.

Viurem des d'ara en el record,
fills de la boira i del lament,
i ens quedarem fora de port,
embarrancats, inútilment.

LA VIDA

MÉS que les flors et plauen les paraules que et dic,
més que el mar agitat la nit de les novenes,
més que el crepuscle lent els jocs i les rondalles.

Vivim massa sovint del que és bell en els llibres
i mai no arribem a la rel més obscura.
Ho decoràvem tot, com si fos impossible
la duresa inclement de la pedra i de l'aigua.

Com noies defallents vivim el pas de l'aire,
la lluna arrossegant-se en el jardí de seda,
la boira que desfà ses glasses delicades.

Indiferents remeis, una sola paraula
val més per al seu cor enfervorit de sobte:
val més en el reialme on res humà no s'usa,

on les flors no són flors, on la mar no s'agita,
on veurem cara a cara, definitivament,
tot això que ara és boira i crepuscle i sospir.

VIURE AIXÍ SOL

M'HA abandonat tota la seva força.
Ara he perdut el mirall del seu rostre,
el seu somrís al vent com un penó.
Son pensament no fruita per a mi.

Viure així sol és sospirar per sempre.
Em sou llunyans, vosaltres que ignoreu
aquesta mort que creix totes les hores.
És per això que trepitgeu tan fort.

EL VIATGE

HEM posseït les nostres ànimes.
Hores passaven sense pressa.
Plorava a estones com la font,
i he vist la nit com s'enduria.

Tu i jo sabíem el que cal
i no ho hem dit mai a ningú:
lluny de la tarda hem defallit,
perquè floria un arbre.

Cap a quin lloc hem caminat,
feresa em fa de recordar-ho:
però tu saps que sols és bell
el sofriment que ens glaça.

Foragitats d'un món feliç,
no pot entendre el que hem viscut
qui viu enllà de la frontera,
i ara imagina el nostre dol.

Deixa que ens planyi vivament
qui s'encegava en plena boira:
també tenim la pietat
dins la forest de l'agonia.

Tots dos cantem fora del temps
que ells estimaven com la terra.
Això que dic, ho saben pocs;
el món és vell, però ignora.

JARDINS DE SANT GERVASI

HE vist el groc de la mimosa
en els jardins de Sant Gervasi.
He cobejat un altre món,
quan vanament les flors s'obrien.

Em feia mal el goig de tot,
la primavera enganyadora;
tot era bell, sense misteri,
mentre venia el gran esglai.

Quan va florir l'arbre més alt,
la mort s'enduia l'esperança;
algú m'ha dit que tot és bo,
que l'àngel passa per la vida,

que ara vivim en el tancat
d'orba bellesa que ens convida
i no sabem què és un espill,
que ens cal morir per viure.

Serà sagrat aquell indret
on han florit les flors i els arbres;
duien la mort en el seu joc,
com més florien més ploraven.

Tot es mesclava en el meu cor,
perquè sabés el que em calia:
néixer, morir, tot és igual.
Déu ens espera sempre.

LA SEVA MORT

L'ÚS de la vida ens feia febles,
L'escàs plaer que hem collit.
Però ell vivia, sense futur,
el que és dolç i és terrible.
No demanava res.
Així el vèiem com un estendard,
com la llum des de la vall de l'ombra,
com l'edat d'or des de la terra obscura.
I era la mort, la seva mort només.

ROSSINYOL

TU també cap al núvol volaves,
i qui sap si la llei t'han dictat.
El teu cant, de retorn a la terra,
en el sol de la tarda, em fa mal.

Ocell, ocell màgic, allunya't,
rossinyol d'un abril senyalat;
massa prop el respir de les coses,
massa prop el prat llis
i massa alt el teu cant.

LA VERITAT

HAURIA estat un amor com els dies.
Cap pregunta calia, bat la sang
com el respir i sembla nostra
la flor del temps, l'esvelta arrogància.

Però conèixer en veritat això
que ens venç i il·lumina, això
que ens porta al plor i a la mort,
també és com una altra naixença.

Mai no diré què m'estimava més.
Ara sóc presoner dins l'alta torre,
i xiscla el vent i no em coneix ningú.
Però Déu sap, i tu també, i escoltes.

CAPVESPRE

PONENT encès, així la mort.
Sabíem que era ràpid.
Ens abandonàvem a l'exaltada llum,
al furiós vermell
que aixecà la carena,
el contorn precís de les coses,
l'espiral de la vida,
el darrer crit.

Perquè és segur
que si la veritat
intensament s'obre pas,
com un llampec
ens venç i ens destrueix.

I ve l'esglai, la nit;
llançats al pou,
tota la vida es juga en un moment.

Les hores de després són violeta,
una tristesa plana
sobre el món informe,
sobre el melangiós silenci
que avança orb pels camps,
sobre el que ja no veus i plores,
perdut en l'ombra.

RECORDS D'EMPÚRIES

ANTIC d'amor, port de la llum,
hem amarrat la nostra barca;
no sé qui fou el constructor,
som innocents, han passat segles.

Érem dejuns d'aquest salobre,
fills del bon temps, de l'esperança;
naixem avui ran de la mar
on creix el mite.

Hores de pau ens aplegaven
en el migjorn assolellat,
mirant el mur fet or i mel
i el blau en calma.

Mentre navega el cos petit,
mentre la duna va creixent
i l'arrossar és verd de son
i en el canal camina l'aigua.

Quan a l'església dorm l'encant
d'un trist pitxer de flors de seda;
quan el llatí no té perfum
i és signe i ombra.

Escopetada al gavià,
aquell minyó que reia sempre;
jo m'he parat en els camins,
Cinc-Claus que barren l'embranchida.

Venus es treia el seu cinyell
i s'ha tornat signe de pedra;
a penes riu en els camins
extraviats cap a l'encesa.

Hi ha correnties en la mar,
una ciutat que va clamant
en els fanals, les teranyines
que han cobejat l'escata.

Prou he dictat faules d'amor
sobre cavalls de tramuntana
i t'he contat el dol del món
com blat que creix i ignora.

M'han consolat en nits serenes
els tamarius i aquests baladres,
he pressentit dintre la fosca
la gran muralla ombrívola.

Com un vaixell embarrancat
en el coster de l'elegia;
alga podrida en els carreus,
damunt davall el cant de l'ona.

Tu has jugat, infant, a fet,
en els vials de l'urbs desfeta;
t'has aixecat com de puntetes
fins on arriben els miracles.

També hem viscut en el sorral,
escalf de gres entre les runes
que el temps abat, indiferents
nosaltres i elles.

T'ho vaig contar quan ve la nit
sense trepig a la terrassa,
quan les estrelles s'han girat,
quan tot és fosc i plora.

Quan t'adormies defallint
perquè la vida espanta,
i hem cobejat un camí cert
i no sabíem estimar-lo.

Ho vaig aprendre en els vells llibres,
ara m'ensenya l'enyorança;
la voluptat del meu saber
en plor fruitava.

Així són vius aquests records:
la mort els persignava.

L'ÚNIC

A MILERS dormen, en innombrables ciutats.
Però n'hi ha un, un només,
ric de memòria en la seva despulla,
tot ell sol de país treballat
on canten rossinyols i les flors riuen.

Allà sojornarem. Tot és tardor,
però l'or del passat ens enriqueix.
On comença i on acaba la vida,
no ho sabria dir mai.
Així com el riu travessa les fronteres,
nosaltres anem més enllà de la mort.

COM SI MORÍS

NO tornaré a la fosca fageda,
em feia mal el silvestre palau,
s'han fet sagrats el trepig i la greda,
el sol escàs i la molsa i la pau.

Anar-hi sol és dir a cada pas
que em falta cor per a tot el que em toca;
massa he plorat a la nit i a camp ras,
deixa'm callat i lligat a la roca.

Deixa'm tot sol sense cap pensament,
com si morís cada dia una embosta;
em trasmudà l'abrivada del vent,
ara em fa ric la claror de la posta.

Tot ha finit, el silenci m'abriga,
fill d'aquest son que ignorava el demà.
Tinc por de tot, i l'angoixa se'm lliga
com la llavor que no pot madurar.

LES COSES

INDIFERENT, la rosa m'ha mirat:
—Sempre seré bellíssima als teus ulls.
Quan suportar no pots la soledat,
vina'm a veure per saber si em culls.

Però la mà tindrà el batec glaçat
de l'home que girava innúmers fulls
d'un testament que no coneix bondat,
i ens mena a un freu ple de corrents i esculls.

—Mira el meu vol com aprimava el cel.
Sóc rossinyol d'un dia sense tara.
Dintre l'espai he travessat el vel
on la dissort inútilment s'empara.—

Però la nit convertia en bruel
aquell afany nascut en l'aigua clara,
i queda l'eco sense gust ni mel,
el desencant que el meu conreu amara.

—Faig mon camí per un sender feliç,
dolços pollancs van resseguint ma via,
aigua de riu que ha recollit l'encís
que a tot tombant àvidament s'obria.—

Jo sé la mort que coronà l'abís,
el mar absort on tot es confonia,
quan era lluny l'estreta del prat llis
i aquell mirall que ens enganyava un dia.

—Deixa't anar, la barca, sense esment,
ens porta al son que no té desconhort;
és pla camí el caminar del vent,
la gran cançó t'adormiria el cor.—

—Deixa't anar, quan ha minvat el vent
no hi ha remei. ¿Qui em portaria al port,
fora d'aquest obscur deseiximent,
el freu darrer, la insubornable mort?

PELEGRÍ A SARAGOSSA

TOTS dos vindríem, et vaig dir:
ara vinc sol, sense esperança.

Quan he sortit, la gran ciutat
era de plata i treballava.

Després he vist el camafeu
de Montserrat, flama morada;

i l'aigua esquiva dels canals
que m'endolcien l'ànima.

Hora foscant, la Seu de Lleida
ha criat corbs i un cel de xiscles.

Fraga dormia, vora el Cinca,
el son espès dels seus fruiters.

La nit s'estén sobre els Monegros
com una bèstia desplomada.

L'Ebre transita més enllà,
amb la fatiga de les hortes.

Tots dos vindríem, et vaig dir,
i arribo sol, sense esperança.

Verge Maria, acompanyeu-me:
el cor em pesa com un còdol.

Els llums que tens i el teu vestit
fan pampallugues i em traspalsen.

Si ja no em planyo del meu fat,
bé necessito el teu miracle.

Que pugui beure el vi que em toca,
més trist que abans, però en la calma.

Tots dos vindriem, et vaig dir,
i arribo sol, sense esperança.

ELS ASFÒDELS

NO morirà solament en nosaltres
la vana fúria i l'engany primer;
també el que val més i voldríem
etern com l'estrella i la fe.

Callem per pietat de les coses.
Així es podreix l'aigua enllotada,
ningú no sap quin tresor s'ha perdut
enllà de la boscúria plena d'ombres.

Silenci gran, tan gran i miserable.
Com el més foll voldria el meu lament:
que ens bandegessin els homes de la terra,
seria veure els asfòdels sagrats.

Tot el que ens salva a la terra exigeix
que perdem el gran blat que collíem.
Encarat a la mort, no puc viure,
i la vida és més mort que la mort.

E VENNI DAL MARTIRIO A QUESTA PACE

SENTO una veu que em diu:
Tu ja no saps per on camines.
T'he arrencat del país clar:
és perquè cerquis la meva ombra.

Ja no veuràs els camps lluents
ni la pell tèbia de les coses.
El paradís que has somniat,
aigua de mort el colga.

Ara ha sorgit un altre món
que et feia por quan et mirava.
I quan l'oblidis sentiràs
un gust de cendra.

Així fa mal el mar brillant,
la primavera i la bellesa;
no pots mirar, t'habita el plor,
el plor i la boira.

Exiliat sense fronteres,
l'Àngel et vol com em volia;
tot ho veuràs sense mirall,
sense paraula.

Ara has sotjat el meu llindar,
viure com vius és viure a penes.
Aprèn, aprèn com he vingut
del martiri en aquesta pau.

LA FAGEDA

HEM anat fins al cor de la fageda,
hem anat bosc endins i t'he trobat,
matí perdut de l'ànima.

Quan ja declina el temps i sense afany
el cor no espera un altre abril.
L'amor d'abans nasqué per a trobar
el rovell i la molsa de les pedres,
l'ensonyat pleniluni d'aquests troncs
i aquesta aigua de fulles que tremola.

Llavors era més jove el pas, i la fageda
naixia als ulls com en el jorn primer.

Més jove encara avui potser la veus,
tu que ja habites en cambres sense temps,
mentre camino sol i sé que és vella,
fins que no arribi el vent que obre les portes.

EL MAR

EL mar arriba a la muntanya
i la muntanya arriba al mar.
Això cercava: el que és immens,
delimitat.

¿L'amor que et porto sobreeixia
d'un altre segle derruït?
I sols reneix si li donàvem
continua mort.

Et veia lluny, com si fugissis,
hoste reial del Gran Palau.
I dintre meu bé sojornaves
eternament.

EL TEMPS

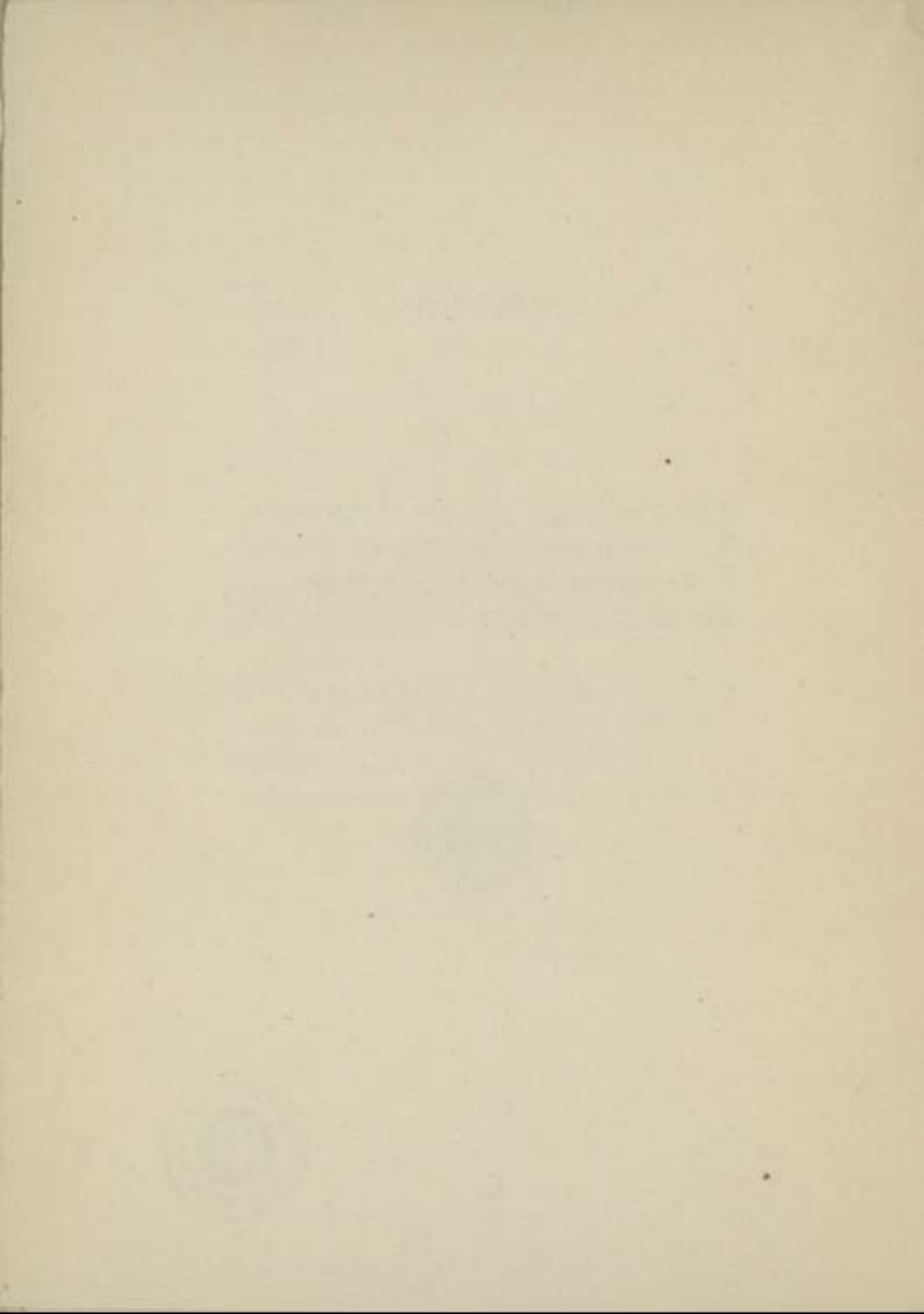
CREIX en el temps l'arrel del que hem viscut
i es va fent gran l'arbre de la malenconia:
envellir és com el tresor submergit
al fons del mar.

Prou s'aquieten les aigües al bon temps,
i torna a créixer la sang i la tendresa;
oblidar quasi és fàcil i riure,
però el tresor al fons del mar perdura.

HISTÒRIA

ERA un àngel que feia el seu camí
i sojornava uns anys a casa nostra.
Ens partírem el pa; tot era alegre.
Ara torna a ser fora.

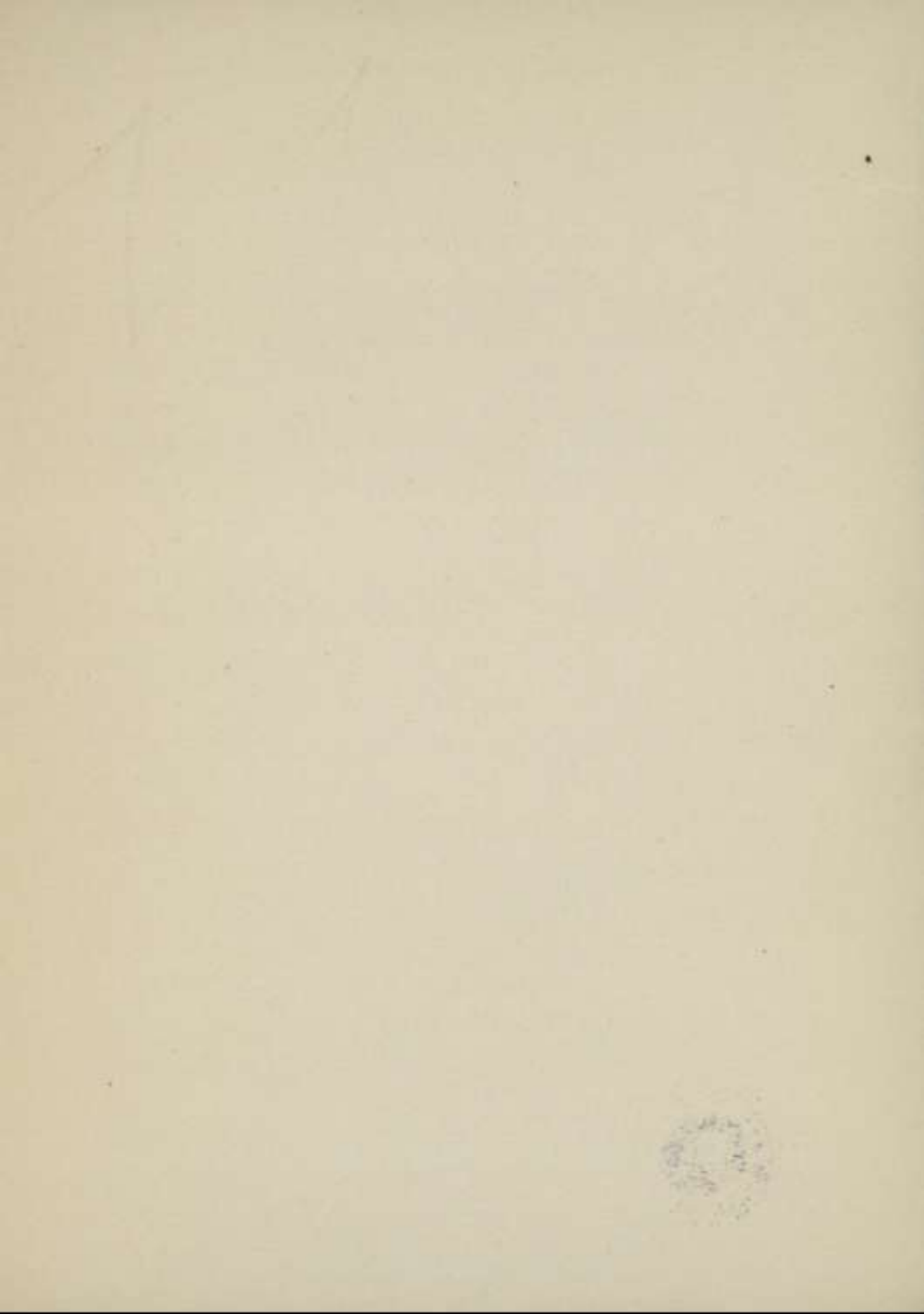

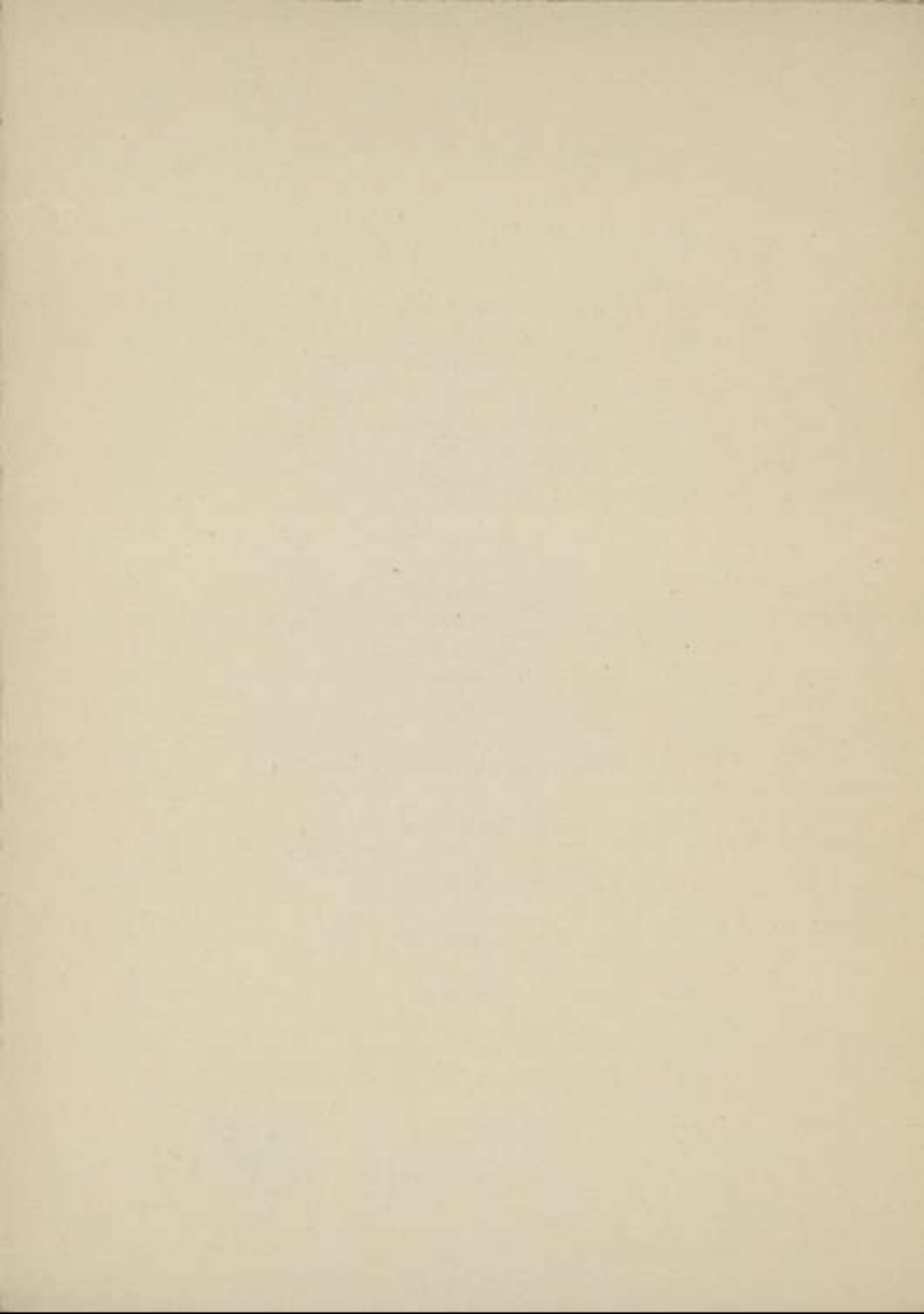
INDEX

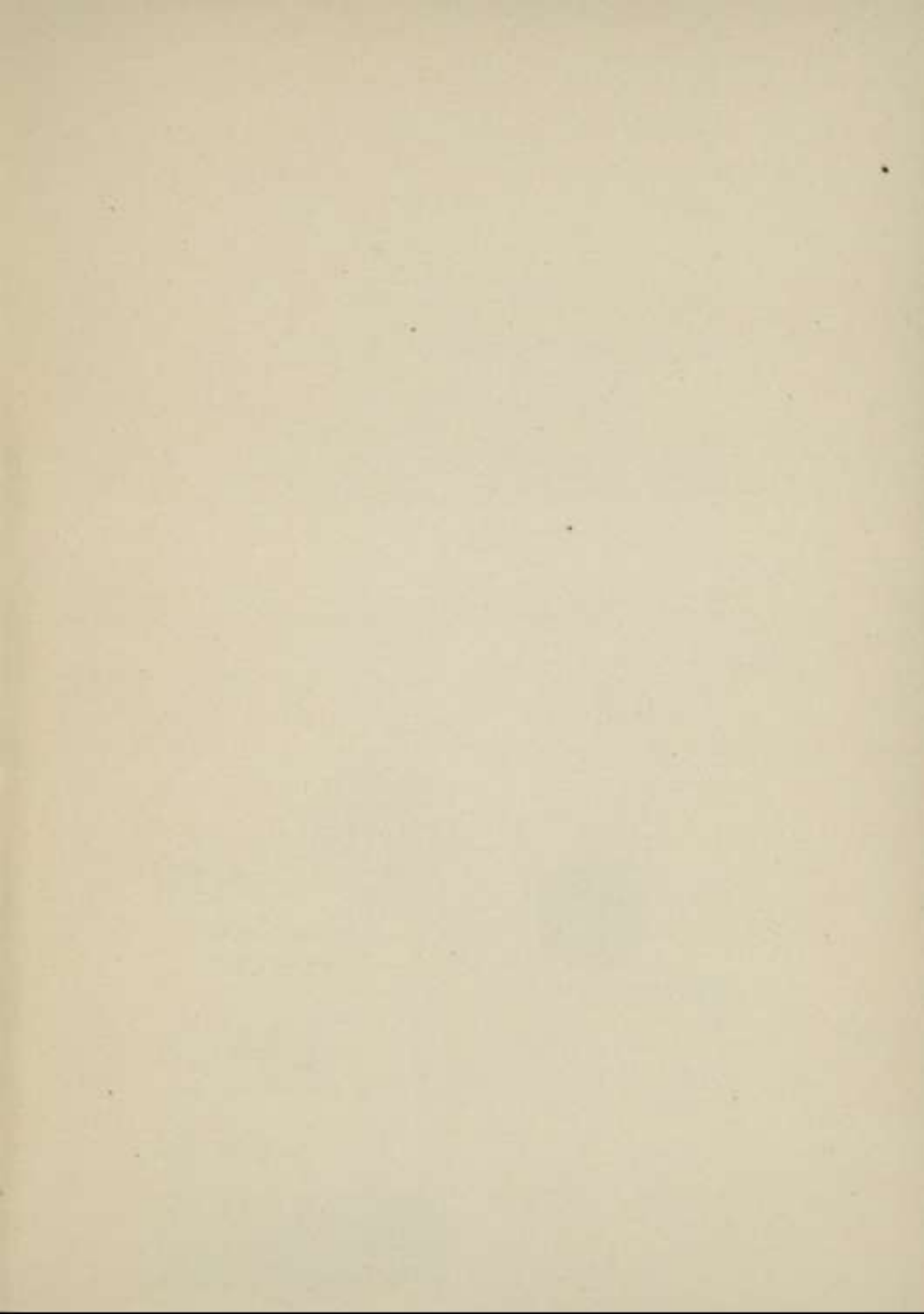
- La víctima
17
- El jardí
18
- La primavera
19
- Venècia i Empúries
20
- Jacob
22
- Fora de Port
24
- La vida
25
- Viure així sol
27
- El viatge
28
- Jardins de Sant Gervasi
30
- La seva mort
32

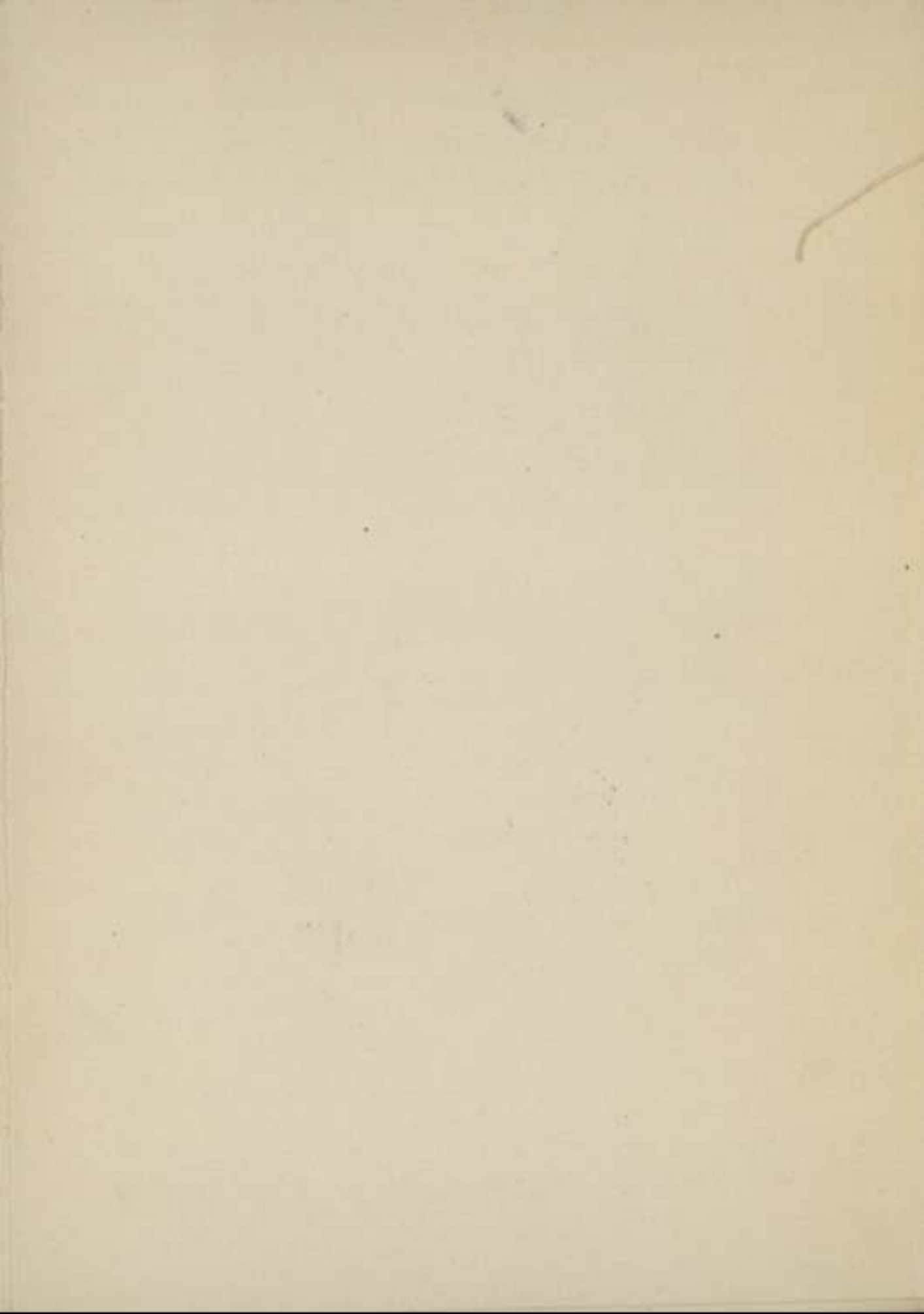
Rossinyol	33
La veritat	34
Capvespre	35
Records d'Empúries	37
L'únic	41
Com si morís	42
Les coses	44
Pelegrí a Saragossa	46
Els asfòdels	49
<i>E venni dal martirio a questa pace</i>	51
La Fageda	53
El mar	55
El temps	56
Història	57

 Biblioteca
de Catalunya

Adq. D-IEC-BRA0

CE. 1001299025

Tip. RiA-8

1658

 Govern de Catalunya
Departament de Cultura

1001

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

1001299025

INSTITUT
CAT

Bibl. C

Reg. L

Sig. 8

219

